

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,*
QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis, vigesimâ-primâ mensis Martii, anno Domini M. DCC. LIV.

M. EDMUNDO-THOMA MOREAU;
Doctore Medico, Præside.

An Sclopetorum Vulnera venenata?

I.

AUSARUM externarum corpus nostrum afficientium aliæ necessariæ, quales sunt res non naturales omnes ἀδιάφοραι; aliæ non necessariæ, ut casus, ictus & fortuita omnia, quarum impetus cæci, licet nec arte prævideri nec declinari possint, medicam tamen opem chirurgique εὐχείρων exposcunt.

* *M. Quirini le Vignon, Anno* 1626.

Ab his etſi abſentibus cauſis ut & præſentibus indicationes deſumendo, futura prædicendo, citò tutò & jucundè σύνθεσιν, διαίρεσιν & ἐξαίρεσιν (quibus universa Chirurgia, ut Medicina προσθέσει καὶ ἀφαιρέσει, comprehenditur) abſolvit. Sic in vulnerum ſclopetis inflictorum curatione, à ſolutione continui & contuſione inſigni rerum agendarum inſinuationes depromendo, optatum finem conſequetur.

II.

ENIMVERO vulnerum, promptè, difficulter aut nullatenùs ſanabilium cognitio Medico, magis quàm Chirurgo, utrique tamen neceſſaria eſt; ne videantur occidiſſe quem ſors ipſa peremit, aut ejus curam ſuſcepiſſe qui ſervari non poterat. Parva magnis, rotundis recta, diſciſſa colliſis, ære quàm ferro inciſa εὐχερέστερα ſunt. Parva ne contemnito, quæ Cordi illata, mortem haud dubiam; Diaphragmati, phrenitidem, ſardonium riſum (hîc ut aſſumpto multo croco θανάτου προξενον); cerebro, bilis vomitum, deſipientiam, ἀφωνίαν, apoplexiam, ab omni humore, à ſanguine mitiorem, & ἔκπληξιν; jugularibus aut magnis venis, profuſione ſanguinis hominem exhauriendo, deſipientiam, ſingultum, convulſionem, ab hypercatharſi calamitoſam, invehunt. Capitis τραύματα, in ſyncipite aut temporibus accepta, quàm in occipite vertice aut ponè aures graviora.

III.

AT à virulentis inflicta beſtiis, aut armis veneno infectis κακοήθη ſunt, quæ nimis intumeſcere periculoſum: nihil, periculoſiſſimum. Vulneratæ parti impactum introque ſubiens venenum, cucurbitulis, ſcarificatu, ſuctu, uſtione revellendum; atque tum venæ ſectione, catharſi, hidroticis, repellentibus & epuloticis conſultò abſtinendum. Internis impreſſa partibus maligna διάθεσις alexipharmacis corrigenda, quæ fruſtra à conſimili expectas veneno, cujus vis certo tempore non interimens, conſuetudine ſæpè perit. Id aliàs intus progignitur, aliàs imprudentiùs intrò aſſumitur ex metallorum, ſtirpium & animantium genere. Cave ne ſulphur, nitrum, carbones ſalicis aut juglandis venena exi-

ſtimes ; ſingula innoxiè aſſumenda & admovenda. Confectus ex his pyrius pulvis potus & admotus vulneratis interdum præſenti fuit auxilio. Numquid ferarum & avium ſclopo occiſarum carnes (ſecùs ſagittis thorâ, limeo aut ζενικῷ tinctis) inter elegantiores epulas reponuntur ?

I V.

CÆTERUM quæ πυροβόλων vulneribus ſuperveniunt omnia, eroſio, dolor, ἐκχύμωσις, ſyncope, νωθρότης, febris, gangræna, ſphacelus non veneno, multò minùs aduſtioni adſcribenda ſunt : quinimò ad colliſionem, fracturam, contuſionem ve referenda, à violento miſſilium ex ære, plumbo aut ferro globulorum impetu, igniti pulveris intra tormenti fauces multiplicati operâ, cujus imperio vel id quo concluſus eſt neceſſariò diſrumpitur, vel quod debiliùs reſiſtit, cedat omninò oportet. Similis penè ab illato cornu cervi vulnere clades oboritur, licet ut, cornu unicornis, mirificè venenis obſiſtat. Utrobique ſi Auſtrina putredinis parens, aut Aquilonia ulceribus, ut pectori, inimica tempeſtas accidat, indè malorum fœtura multiplex atque anceps curatio, quam præter hæc efficiunt ætas, corporis conſtitutio, ἐπιτήδευμα & affectarum partium natura.

V.

CURATIONIS autem momenta ſunto ; victus frigidus humidus, ſed tenuis, acutis omnibus non ſemper cum febre, præterquàm peripneumoniæ commodus. Decoctum hordei potus eſto, vinum minimè. Optimum medicamentum quies & animi tranquillitas. Venæ ſectio cùm expedit ad lipothymiam imperanda, ut in febribus ardentibus, peſtilentibus non item. Catharſis, cacochymiæ mediocri debita, ut conſummatæ ἐπίκρασις. Oxycratum, potiones vulnerariæ ex ſymphyto, plantagine, rubiâ, herbâ Roberti, pentaphyllo, &c. paratæ, vomitione redditæ nil ſiniſtri portendentes. Extraneorum corporum amotio (non magicis artibus ut Nicodemi, Gilberti & Theodorici pigmentis aut unguento magnetico tentanda) abſceſſùs metu. Luxatorum aut fractorum oſſium reductio, initio vitanda. Suppuratio,

triapharmaco & ſetone procuranda. Exquiſita deterſio, terebinthinâ & melle roſato. Carnis generatio & cicatricis inductio, naturæ non artis opera. Toto morbi decurſu ſymptomatum correctio. Alexipharmaca nulla.

Ergo Sclopetorum Vulnera non ſunt venenata.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Bernardus-Nicolaus Bertrand, Scholarum Profeſſor.
M. Stephanus - Ludovicus Geoffroy.
M. Dionyſius Pautier de Labreuille.
M. Jacobus-Laurentius Mauroy.
M. Natalis-Andreas-Joannes-Baptiſta Cheſneau.
M. Joannes-Franciſcus Paris, Bibliothecæ Facultatis Præfectus deſignatus.
M. Claudius-Carolus Dejean.
M. Franciſcus-Felicitas Cochu.
M. Joannes de Dieſt.

Proponebat Pariſiis JOANNES-LUDOVICUS-MARIA SOLIER, Aurelius, Doctor Medicus Remenſis, Saluberrimæ Facultatis in Univerſitate Pariſienſi Baccalaureus, A. R. S. H. 1754.
A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis Viduæ QUILLAU, Univerſit. & Facult. Medicinæ Typograp. 1754.